

[Pinholt.]

Da Dobbeltscenen blev etableret, rasede Hovedstadspressen voldsomt mod hele denne Institution og gjorde alt, hvad der stod i dens Magt for at ødelægge den økonomisk, og nu, da man vil søge at skaffe økonomisk Balance, græder man, beklager sig og jamrer over, at der nu kan være Tale om, at Staten ikke vil betale det store Underskud. Det er en højst ejendommeligt Stilling, Hovedstadspressen har taget.

Vor Stilling er den, at Ministeren kan jo godt forhandle og søge at skaffe sig Penge udefra til Opretholdelse af Ballet og Opera i det Omfang, han kan faa Midler til; men det afgørende maa være, at Statstilskuddet til Scenen bliver det, vi her har nævnt, nemlig 250 000 Kr. De kunde saa udmærket godt klare sig for det halve i gamle Dage, saa de maa jo kunne gøre det for dette Beløb nu.

Det er det Standpunkt, vi staar paa, og derfor vil jeg bede ærede Medlemmer i denne Sal stemme for vore Ændringsforslag, for at vi en Gang kan faa gjort rent Bord og igen kan faa bygget det kongelige Teaters økonomiske Forhold op fra Grunden. Thi det har længe, alt for længe, gaaet paa en Maade, der var fuldkommen utilfredsstillende. At tænke sig, at Lovgivningen har været saaledes, at de ganske roligt kunde spille væk, og alt hvad de spillede ind i Underskud — for de spillede jo ikke noget Overskud ind — trak de bare paa Finanshovedkassen; og det var ikke Penge, som skulde bevilges, de var bevilget i Forvejen! De Tider vender ikke tilbage. Det vil ingen i denne Sal vove. (*Christmas Møller*: Hvem lavede Ordningen?). Det gjorde Rigsdagen enigt. (*Christmas Møller*: Under hvis Ledelse?). Jeg skal sige til det ærede Medlem, som nu afbrød, at Loven blev gennemført under Venstres Ledelse, men da Revisionen skulde foretages, sad der en radikal-socialdemokratisk Regering, og den vilde ikke foretage Revisionen, men udskød den. Jeg ser, at Ministeren ryster paa Hovedet, men det er rigtigt, hvad jeg siger.

Jeg skal derfor udtale, at den Ordning har hele Rigsdagen Ansvar for; men nu tror jeg ikke, det gaar længere, og derfor skal jeg anbefale, at man stemmer for vore Ændringsforslag, for at vi kan faa Bund i Sagerne, thi saadan som det gaar nu, kan det ikke blive ved at gaa, det er givet. Skal der fortsættes med den Ledelse, Teatret har, og skal der fortsættes med den samme økonomiske Ledelse, maa vi forudse meget betydelige Efterbevillinger; saa er jeg vis

paa, at de slet ikke vil kunne komme igennem, og derfor vil vi slaa fra med det samme.

Korsgaard; Der kan ikke være Tvivl om, at det Ministerium, om hvis Budget der i højere Grad end for noget andet Ministeriums, er Uoverensstemmelse, er Undervisningsministeriet. Uoverensstemmelserne drejer sig, som det er fremgaaet af de faldne Udtalelser, dels fra Ordføreren og dels fra det ærede Medlem Hr. Pinholts Side, dels om Privatskolen i dens forskellige Former og dels om det kongelige Teater.

Med Hensyn til Privatskolerne er Forholdet det, at Venstre og det konservative Folkeparti har stillet Ændringsforslag sammen. Der er jo det med Hensyn til Privatskolerne for Lovgivningsmagten ejendommelige, at den Nedsættelse, som foreslaas fra Flertallets Side, i Virkeligheden gaar ud paa gennem Anmærkning paa Finansloven at ændre bestaaende Lov. Der kan derfor for mig ikke være Tvivl om, at Landstinget i givet Fald vil være i sin gode Ret til at sige: det kan vi ikke gaa med til. Dette giver efter min Mening disse Forhold ganske særlig politisk Interesse.

Det ærede Medlem Hr. Pinholt har allerede, for saa vidt angaar Tilskuddene til Privatskolerne, fremført Grundene for disses Bevarelse, og jeg kan tiltræde dette. Naar det ærede Medlem Hr. Pinholt imidlertid vil give det Udseende af, at een Fejl er ingen Fejl, saa er jeg ikke helt enig med ham, og jeg maa her atter vende tilbage til, at den Fejl, som Venstrepartiet efter min Mening begik i Fjor, var af dobbelt Natur, idet de dels gik med til at nedsætte Tilskuddene til Privatskolerne, før de havde nogen som helst Sikkerhed for, at noget tilsvarende vilde blive gjort overfor andre Skoler, og dels gik med til noget, som var en Lovgivning paa Finansloven gennem Anmærkning. Jeg kan derfor ikke se rettere end, at Venstrepartiets Stilling ikke er saa stærk, som den kunde være; men naturligvis, den, som erkender sin Fejl — nogen ren og klar Erkendelse af Fejlen var der dog vel egentlig ikke fra det ærede Medlem Hr. Pinholts Side, men realiter gennem Ændringsforslagene erkender man den Gang at have begaaet en Fejl —, bør man saa vidt muligt tilgive.

Det er altsaa det ene Led vedrørende Privatskolerne. Det andet Led, som ogsaa er blevet nævnt, vedrører Skolepengespørgsmaalet, og der er Partiet Venstre vedblivende af den Mening, at det, man gik med til i Fjor, vil man opretholde. Jeg mener, at